

„Lačen sem, a mama je bolna“ — — —

Vrgel sem mu liro v klobuk, krog duše me je zazeblo in zamišljen sem odšel po trahitnem tlaku.

IV. Martyrs de la débauche — —

Na slovanskem obrežju sem stal prav blizu spomenika Viktor Emanuelovega. Po barkah so gorele luči. V plivkajočem morju se je zibal njih odsev in bil nemiren ter plesal kakor ognjeni jeziki. Koketne gondole so švigale po kanalu sv. Marka. V temnih obrisih je kipel pod jasno nebo stolp sv. Jurja.

Morje je šumljalo in šepetalo. Posnemalo je prebivalce kraljice morja, ki so se oživilili iz popoldanskega dremanja in glasno in urno govorčiči uživali sveži morski zrak. Tihe popevčice v ljubezni tonečih src so se zibale z gondolami po valovih, kakor duhovi so švigale sence mornarjev na krovih ogromnih brodov, v neoddani gon-

doli je ležal vznak veslar, gledal v zvezde in brezčuten za ves svet krog sebe peval s trudnim glasom: „La mia povera barchetta —“

Za menoj so gledala velika okna hotelov, sijajno razsvetljena, kakor mogočne oči brezčutno na morje. Ljudstvo je pa bežalo kot reka po „Rivi degli Schiavoni“. Mornarji so pripogibali čepice in se zamikali v črne oči izvoljenk, ki so v lahkih, raznobojnih cipelicah hodile prožno in poskočno ob njih straneh, smejale se glasno dovtipom svojih spremljevalcev, a hkrati pozdravljale tovarišice in znanke — vse z vriščem, vse odkrito brez zakotnih pogledov in zavratnih opazk — prave Italijanke. Pisane rutice za

vratom so nosile elegantneje in bolj ponosno, kot salonske dame mrzlega kontinenta najdragocenejše klobuke.

To ljudstvo je bežalo mimo mene, vse pomešano, pisano, staro in mlado, ponosno-vzravnano in trudno-upognjeno, elegantni tujci in bosonogi dečki — vse je hitelo morda proti cilju — morda brez ciljev semintja . . .

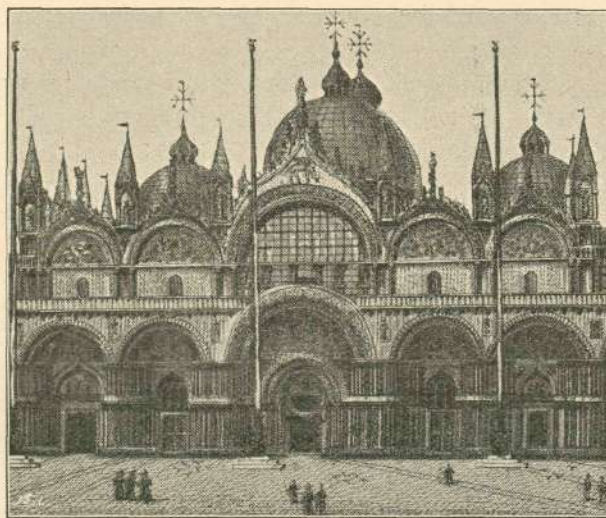
Bil je večer, brat tistih večerov-čarodejev, ki omamijo vsako žilico v človeku, ko nismo drugega nego kup golih čuvstev, ko smo zmožni za toliko neduhovitih govorov, za toliko nepremišljenih činov, o katerih želimo, da bi se v jutro razblinili z nočjo vred — v nič —

Bil je večer-čarodej, in zatisniti ne bi bil mogel oči, če bi me bila uspavalanajlepša harpa.

Tedaj priletijo na zračnih perotih mogočni akordi orkestra z Markovega trga. Tempo di marcia! Šetalci so elektrizirani. Stopinje odmevajo v taktu. Živahna človeška reka pospeši tok, ki zajme

tudi mene in me plove proti trgu. Brez misli na preteklost in bodočnost se zibljem sredi teh valov, izročeni večeru čarodeju.

Na mostu „della Paglia“ že vidim ostro črtano luč Piazzette. Na ponosnem stebru dviga na voglu doževske palače benečanski lev mogočna krila. Dolga senca stebra leži po tlaku, luči vztrepetavajo, levova krila se gibljejo, kakor bi hotel planiti v morje in zasaditi kremplje v vodo ter razmrcvariti tega nezvestega ženina, ki se je izneveril kraljici morja. Kolikokrat je sprejelo morje iz roke dožev na Vnebohodu poročni prstan, kako je laskavo šumljalo krog zlatega Bucentavra — šepet ženinov, ko vede nevesto v tihi

Cerkev sv. Marka v Benetkah.